

C. Sørensen: Jeg ønsker ogsaa at knytte nogle Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, før det nu forlader dette Ting, hvor dets Bane har været meget let. Naar jeg har ønsket at gøre nogle enkelte Bemærkninger dertil, førend det gaar videre og over til det andet Ting, saa er det ikke Lovforslaget selv, der opfordrer mig dertil, thi det er jo noget, man under almindelige Omstændigheder uden stor Uenighed let kan blive enig om at give en Regering, som ønsker en Forlængelse af Revisionsfristen, en saadan for det ene Aar, der her er Tale om. Naar Regeringen har ment, at den ikke i den Tid, der har været overladt den til Revision, har kunnet skaffe de nødvendige Oplysninger og i det hele taget tage et bestemt Standpunkt til Sagen, saa vil der ikke være noget til Hinder for, at man altsaa lader den Lov, der er, blive forlængt et Aar. Det er derimod de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, der særlig opfordre mig til at sige nogle Ord. Naar man har læst disse Bemærkninger, saa ser man, at de gaa ud paa, at den Lov, vi vedtog i 1888, har været et for radikalt Skridt, det har været en for stor Nedsættelse af Konsulatsgebyrerne, saa at det, der nu er tilbage, er alt for ringe Lønninger til Konsulterne, Lønninger, som ikke muliggøre, at vi omkring i Havnene saa og kunne saa de Konsuler, som vi kunne ønske. Jeg mener, at lod vi dette Lovforslag ganske rolig gaa videre, saa have vi derved paa en Maade selv erkendt Nødtigheden af den højtærede Ministers Udtalelser her, at vi virkelig gik for langt i 1888, at vi nedsatte Konsulatsgebyrerne for meget, og at vi derfor, naar Revisionen skal finde Sted til næste Aar, maa lidt højere op igen paa den ene eller den anden Maade. Men dette angiver en Retning, der er stik mod den, som i 1888 fandt en samstemmende Opfattelse, ikke blot her i Tinget, men ogsaa i det andet Ting. Både i det andet Ting her ovenover og Folketinget var man, da man i 1888 behandlede denne Lov, fra alle Sider enig om, at det Skridt, der blev foretaget, var og kunde kun være et midlertidigt Skridt, og at vi skulde langt, langt mere ned med Konsulatsgebyrerne end dem, som bleve bestemte den Gang. Altsaa, i 1888 var man fra alle Sider enig

om, at naar man næste Gang, altsaa i 1891, skulde behandle Spørgsmaalet, saa skulde man bethdeligt længere hen ad den Vej. Den højtærede Ministers Bemærkninger til det Lovforslag, her foreligger, sige derimod, at vi gik for langt i den Retning den Gang, vi skulde ikke blot stoppe op, men vi skulde søge at gaa noget tilbage igen, vi skulde skaffe Konsulterne forøgede Gebyrer, forøgede Indtægter. Maahte jeg tillade mig lige at erindre om og gentalde i det høje Tings Munde, hvorledes Sagerne stod i 1888. Det var i Landstinget, at den højtærede Regering forelagde sit Lovforslag i Januar 1888. Det kom først herved til dette Ting i de sidste Dage af Samlingen og blev vedtaget her, og det blev saaledes Landstinget, som satte sit Stempel paa denne Lov, og som særlig kom til at behandle den, idet der ikke her hos os skete nogen Udvalgsbehandling og end ikke noget Ændringsforslag blev vedtaget, saa det er et Lovforslag helt i Landstingets Aand. Men naar man ser, hvorledes Udtalelserne faldt i Landstinget, og navnlig, hvorledes Landstingets Udvalgsbetænkning lyder, saa er det fuldt det samme, som jeg ytrede før, at der ogsaa i det andet Ting den Gang var en bestemt Formening om, at det kun var et foreløbigt Skridt, og at vi skulde bethdeligt længere ned med Konsulatsgebyrerne, uanset, at Konsulternes Lønning derved blev endnu bethdelig lavere, end Loven af 1888 gjorde den. Gebyrerne havde siden Loven af 1824 udgjort 12 Skilling pr. Æst, det blev 12½ Dre pr. Registrertøn. I 1845 indtraadte en Lempelse, nemlig den, at naar Skibet kun losjede eller ladede i en Havn, saa betaler det kun det halve af Konsulatsgebyrerne, og endelig i 1867 kom en ny Lempelse, der bestemte, at naar et Skib tre Gange havde været i samme Havn og saa kom der tiere, saa bortfaldt helt Konsulatsgebyret. Regeringsforslaget gik ud paa at nedsætte de 12½ Dre pr. Tøn til 10 Dre, saa at Skibe, som kun losjede og ladede i en Havn, altsaa skulde betale 5 Dre. Det var altsaa en Nedsættelse af 20 pCt. Man var enig om, at den Afgift, der her hvilede paa Skibene og derved igen paa Landets Handel og Om sætning, var overordentlig trykkende, den var meget bethdelig. Der blev fremdraget Eksempler, og man nævnte f. Eks. et en-